

Phần I: Đọc – hiểu (3 điểm)

Đọc đoạn trích sau và trả lời các câu hỏi từ 1 đến 4:

Trên phố Nguyễn Công Trứ (Hà Nội) đêm ấy, không biết cái xe tải nào chạy qua vô ý để vãi ra đường một lớp than cám. Trời mưa, than cám biến thành một lớp bùn nhão. Người qua đường nơi đây hầu hết bị trượt ngã, nhẹ thì lem luốc áo quần như vừa dưới ao bùn lèn, mạnh thì còn rất đau nữa. Ấy vậy mà trên hè phố, một nhóm người đủ cả nam phụ lão ấu tùm lại kể đùng người ngồi đợi xem người ta ngã để rồi cùng nhau ... cười! Cũ một người bị ngã là cả đám rú lên cười, rất khoái trá vô tư.

(Theo Nguyễn Trung Thu, Người Việt – phẩm chất và thói hư tật xấu)

Câu 1: Xác định phương thức biểu đạt chính của đoạn trích.

Câu 2: Trong đoạn trích, người viết nói đến “thói hư tật xấu” nào của người Việt?

Câu 3: Thái độ, tình cảm của người viết trước hiện tượng mà bản thân chứng kiến?

Câu 4: Anh/ chị có đồng tình với người viết khi cho rằng: việc tùm lại đùng nhìn người qua đường bị ngã rồi cười rú lên khoái trá là một “thói hư tật xấu” hay không? Vì sao?

Phần II: Làm văn (7 điểm)

Câu 1:

Hãy viết đoạn văn (khoảng 200 chữ) bàn về tác hại của việc xem nhẹ những “thói hư tật xấu”.

Câu 2:

- Ở trên thuyền có bao giờ lão ta đánh chị không? - Tôi hỏi.

- Bất kể lúc nào thấy khổ quá là lão xách tôi ra đánh; cũng như đàn ông thuyền khác uống rượu... Giá mà lão uống rượu... thì tôi còn đỡ khổ... Sau này con cái lớn lên, tôi mới xin được với lão... đưa tôi lên bờ mà đánh...

- Không thể nào hiểu được, không thể nào hiểu được! - Đẩu và tôi cùng một lúc thốt lên.

- Là bởi vì các chú không phải là đàn bà, chưa bao giờ các chú biết như thế nào là nỗi vất vả của người đàn bà trên một chiếc thuyền không có đàn ông...

- Phải, phải, bây giờ tôi đã hiểu, - bất ngờ Đẩu trút một tiếng thở dài đầy chua chát, - trên thuyền phải có một người đàn ông... dù hấn man rợ, tàn bạo?

- Phải - Người đàn bà đáp - Cũng có khi biển động sóng gió chứ chú?

Lát lâu sau mẹ lại mới nói tiếp:

- Mong các chú cách mạng thông cảm cho, đám đàn bà hàng chài ở thuyền chúng tôi cần phải có người đàn ông để chèo chống khi phong ba, để cùng làm ăn nuôi nấng đấng một sắp con nhà nào cũng trên dưới chục đứa. Ông trời sinh ra người đàn bà là để đẻ con, rồi nuôi con cho đến khi khôn lớn cho nên phải gánh lấy cái khổ. Đàn bà ở thuyền chúng tôi phải sống cho con chứ không thể sống cho mình như ở trên đất được! Mong các chú lượng tình cho cái sự lạc hậu. Các chú đừng bắt tôi bỏ nó! - Lần đầu tiên trên khuôn mặt xấu xí của mẹ chợt ửng sáng lên như một nụ cười - và lại, ở trên thuyền cũng có lúc vợ chồng con cái chúng tôi sống hòa thuận, vui vẻ.

- Cả đời chị có một lúc nào thật vui không? - Đột nhiên tôi hỏi.

- Có chứ, chứ! Vui nhất là lúc ngồi nhìn đàn con tôi chúng nó được ăn no...! *Hết điều họ*

(Trích Chiếc thuyền ngoài xa, Nguyễn Minh Châu, Ngữ văn 12, tập 2, Nxb Giáo dục, 2016)

Cảm nhận của anh/chị về nhân vật người đàn bà hàng chài trong đoạn trích trên. Từ đó, chỉ ra điểm mới trong cách nhìn, cách cảm của tác giả Nguyễn Minh Châu về con người và cuộc sống.

.....Hết.....

Họ và tên:

Số báo danh: